

Grünstein Berta Széderesti Terítése

A kép egy pészáhi terített asztalt mutat. A kép hátán azt írja: "Pészách 11-én áprilisban 1984". Így nézett ki egy ünnepi asztal. Milyen szép volt. Virágokat is vettünk, és ezt mind én díszítettem fel. Segítségem volt egy zsidó asszony, akinek a férje itt dolgozott a hitközségnél, de az aztán elment Izraelbe. Volt még más személyzetem is, akik keresztények voltak.

A hitközségnél én rég, nagyon rég kezdtem dolgozni, és harmincegy évig dolgoztam. Anélkül hogy küldött volna valaki, úgy magamtól elkezdtem látogatni az öregeket, jelentést adtam, én ilyen asistent social [szociális munkás (román)] voltam. Meglátogattam az öregeket, sok öreg volt akkor, vittem a szegény öregeknek kalácsot, amit sütöttem. Szegények, mindig azt mondták nekem, ne vigyek semmit, csak menjek. Hogy annak idején kaptak-e valami segítséget Bukarestből, a hitközségtől, nem tudom, már rég volt.

Mikor ünnep volt, én készítettem az ünnepi asztalt. Hosszúnapkor [Jom Kipur], mikor a böjt kiment, csináltak roston sültet estére, és én sütöttem tésztát [süteményt], három-négyszáz humantást [lásd: hámántáska], az a Purim jellegzetessége. Itthon nálam, a lerben [sütőben] csináltam, többnyire egyedül, egypár nappal hamarabb sütöttem, mert poronyó [porhanyós] tészta volt, akkor megpuhul. Ezt kerekre ki kell vágni, és akkor háromszögbe túrni.

Széderestére harminc-harmincöt kiló húsból, hatvan kiló krumpliból, harminc kiló céklából készítettem vacsorát. A hitközséghez leadtam a listát, amire szükségem volt, és ők vásárolták meg. A tojást, az olajat és a húst is ők adták. Egyebet mindent meg kellett vennem, de meg volt szervezve. Volt egy magyar család, aki minden húsvétkor [Pészah] harminc kiló céklát hozott a savanyúságnak, de a tormát megvettem hamarabb, és itt beástuk az urammal. Az egész felkészülés egy héttel hamarabb kezdődött, mert a torma és a cékla össze kellett érjen. A virágot és a díszítést, azt utolsó nap tettem, hogy friss legyen. Vagy két órát csak a hremzlit sütöttük, de azt utoljára, az volt az utolsó, hogy friss legyen.

Amíg az uram élt, végigcsináltam a széderestét. Az utolsó asztalt 2001-ben csináltam, harminc évig csináltam. Az utolsó vacsorán, amit én csináltam, százharminc személy volt. Mindig azt mondták, hogy nem lesznek sokan: "Ne költseél, ne vegyél." De én mindig azt a mennyiséget, ami egyszer kellett -- mert én már tudtam --, azt vettem meg, és szerencsére, hogy így volt, a végén a személyzetnek már nem maradt. Volt segítségem, de nem sok, ami a legfontosabb volt, azt én egyedül csináltam, mert az úgy kellett legyen, ahogy kell. Utolsó nap, mert egypár napig dolgoztunk előre, amíg aztán az utolsó nap tizenhat órát voltam lábon. Mikor a szédernek vége volt, a férfiak összeszedték a termet, a nők mosogattak, rendbe tették a konyhát, és este tizenkettőkor jöttünk haza. És az éjszaka mindig görcsöt kapott a lábam. Szegény uram, olyankor kiáltottam, és ő jött, vett szeszt, és masszírozta.